

Szabó Imola Julianna

Majd elnézem

Pilinszky János 100

Vasgolyó a szemgödörben. Éjjelre sárga halak vergődnek a kifeszített sátortetőn. Angyalok ciripelik fel a halandók bánatát, miközben útra kelünk. Párna és paplan nélkül. Hideg szél és metronóm. Fokról fokra merül bennünk a megváltás reménye. Trapéz és korlát a téli sírkert. Egyenes labirintus visz. Visszafelé már nincs tapasztalat. Merénylet csak az idő ellen. Keringő a gótika árnyékában, zsolozsma, átváltozás, kétkilónyi hattyú. Gurul a naphajú királynő, se meséje, se átka. Ég és föld gyermeke. Csak mire megjössz, addigra ejt rabul a kaland a tükörben. Anyám a kikötőben. A hajók itt és most süllyednek. Akvárium. A tett után két árva sor a vonzások közt. Fölrivad milyen felemás a születés. Rongyaidban és kitarakva nyom el az álom. Nem félsz. A mélypont ünnepe a hóhér előszobájában kezdődik. Dél. Harmadnapon már késő a kegyelem. A test aranykori töredékei tovább repednek. Ránccokat váj a veszthely. Rozsdás golyó a szemem. Ez is elmúlik. De ez se.

Senkiföldjén

Eltévedünk két vonal mentén. Ferde ékezet a gátmetszés. Felesleges csonkítás a tájon, ahogy a megkésett évszakoknak próbálsz régi neveket adni. Az almafákat szélirányban metszik keskenyebbre, csak az ember terebélyesedhet a várandóssága fölé. Bogáncsokat hord hátán a tavasz első hírnöke, de senki sem hallja meg a vándormadarak honvágyó énekét. A városban a kertész nem riad fel a viharra. Hattyútollak úsznak a vásznon, kék párnája sekély. Az eső megmártózik helyettünk. Két téves mondat közül csak az egyik vet magot. Old és köt, vonz és húz.

Szül és öl.

Eltévedünk.

Kihűlt világ

Fésülködéskor a félelem győz. Apám elégett őszülés előtt. Ráncai az urnának dőltek, hosszú ujjain megrepedtek a körmeik. Szaru és tengely vagyunk. Lemérhető. Sejték közötti intelem az öröklődés. Időre jönni és idő előtt távozni. Ajtót keresni a vérvonalon, áthidalni a távoli rokonságot. Látogatóba járok Istenhez, aki kivájt szemmel gyomlálja a fajokat. Leszek a jobb és a bal keze. Lábai már földbe gyökereztek. A csirkéket csupaszas nyakuknál hasítja szét a számvetés. Kendermagos, vörös és gyöngy. Ékszerek az emberiség kalickáiból. Labirintus ez, lassú támolygás az időben. Repülni már rég nem lehet. Fákat ültettek a szabadulás útjába, hogy árnyékok, ami mindösszesen csak pár papírlap, örökre itt tartson az elhagyott ház körül.